

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

»Toča!« vzklikne Markec in potegne Matildo pod najbližjo smreko. V košari se je prebudil Bobi. Žalostno cvileč se je vzpel preko roba. Ne more razumeti, kje je in kaj se ž njim godi.

Toča poneha. A tedaj se na stečaj odpro zatvornice črnega neba. V gostih curkih se vlije voda na zemljo. Košate, pokroviteljsko nad njima razpete veje nekaj časa še zadržujejo obilno mokroto, ali kmalu sta premočena od kože. Blisk za bliskom trga ozračje. Od silnega groma se trese zemlja.

»Resk!« V enem samem vijoličasto rumenem plamenu je tresčila ognjega strela v komaj nekaj korakov oddalje. no smreko. Čudovito oster nepoznan, vonj jima udari v nos in dušljivo draži sapnik. Vsa tresoča se od groze, se stisne Matilda k spremljevalcu.

»Strah me je,« mu šepne skozi šklepetajoče zobe. Markec jo nežno poboža po vlažnih, hladnih licih.

»Kaj te bo strah, ko nimaš hudih grehov!«

»O, imam, imam,« vzdihne deklica. »Veš kdo je ukradel Smrekarju kokoš?«

»Ti?« se je ustrašil Markec. »Zakaj si pa to naredila? Si bila lačna?«

»Mati — so bili — bolni,« se ji je med solzami trgal glas. »Pa sva ji z očetom — skuhala — kurjo juho.«

»Pokesaj se. Ker si kradla radi matere, ti bo odpuščeno. Seveda pa mora dobiti Smrekar drugo kokoš. Imaš kaj denarja?«

Nov, silovit tresk je preglasil odgovor.

»Tu ne smeva ostati, Matilda. V bližini nekje je drvarska koč. Tam bova vedrila.«

Slekel je srajco, jo ožul in odel ž njo od mraza drgetajočega psička.

»Pojdiva!«

Prijel jo je za roko. Počasi in oprezno sta se pomikala po opolzki, motno svetlikajoči se stezi.

»Tu nekje mora biti,« je Markec ustavil korak.

In res — ne daleč v stran zagledata temno steno, potisnjeno med ogromni debli. Že razločita sivkasto rjavo streho, napravljeno iz smrekovih skorij.

Markec odrine priprte duri in potisne deklico črez prag. Oster vonj oglja in dima jima podraži nosnice. Diši, kakor v kovačnici. Pri vходу je napravljeno visoko ognjišče. Za njim, ob zadnji steni se razprostira pograd z dišečim senom, ležišče drvarjev.

Marko seže na polico, pritrjeno pod stropom in otipa lesen zabojček. Dal Bog, da bi bile v njem žveplenke!

»Juhuhu!« zavriska. Pri svitu bliska je zagledal v zabojčku kos posušene kresilne gobe, kresilni kamen in kos jekla. »Juhuhu!« Novo važno odkritje sproži novi radostni klic: V kotu, za durmi, stoji skladanica suhih drv s trskami in suhljadjo na vrhu.

»Matilda, ne bo te zeblo!«

Naglo je vkresal iskro, tlečo gobo položil na ognjišče in jo pokril s kupčkom smrekove suhljadi. Potem je našobil ustnice in pihal toliko časa v grmadico, da je droben plamenček obilnil suhselo zaprasketal ogenj na ognjišču.

»Juhuhu!« Še v tretje je radosten vrisk oznanil novo novico: pod prvo plastjo polen v skladnici je neutrudni Markec našel vrečico s krompirjem.

»Sedaj se pa tudi glada nama ni treba bati!«

Matilda je sedla kraj ognjišča. Vsa se je tresla od mraza. Premočena obla. ka se je tesno oprijemala nežnega telesca.

Grom se je prevahal v daljavo. V vedno večjih presledkih se je še zdaj pa zdaj zabliškalo in votlo zagrmelo. Še vedno so pa goste deževne kaplje udarjale ob hrapavo streho in na več mestih prodirale v kočo.

»Lezi, Markec,« je dejala Matilda. »Nič več me ni strah. Bom že sama pazila na ogenj, da nama ne ugasne.«

»Ti lezi,« ji je prigovarjal prijatelj. Sedaj si se že malo posušila. S senom te bom zadelal, da te ne bo zeblo.«

»No, pa bom,« se je končno vdala. »Ampak vzbuditi me moraš ako bi zadremala. Potem boš ti spal, jaz bom pa čuvala ogenj.«

Prijetno je zadišalo po pečenem krompirju. Markec ga je s palico zbezal iz žerjave in potisnil na robnik ognjišča, da se je ohladil. Potem ga je nesel deklici na pograd. O, kako jima je šla v slast skromna večerjica! Ko je še visoko naložil na ogenj, je legel poleg Matilde.

»Veš, kaj sem zdajle premišljevala?« je vprašala.

»Da ti nisi tak deček, kakor so drugi.«

»Kakšen pa sem potem?« se je Markec zasmejal.

Malo je pomolčala, potem je pa približala glavo njegovi čudovito so ji žarele črne oči.

»Tako dober si bil vedno z mamo,« je šepnila. »Še nikdar mi nisi rekel žal besede, četudi dobro veš, da so moji starši cigani.«

Markca je kaj prijetno pogrela ta hvala.

»Naj bodo cigani! Zato pa ti še nisi ciganica.«

»Kako, da ne? O, seveda sem. Markec!«

»Nisi! Bom kar povedal, zakaj ne. Veš, cigani ne hodijo v šolo, ti pa hodiš.«

»Zato sem še vedno ciganica,« je z žalostno donečim glasom ugovarjala Matilda. »Kaj bi dala, da ne bi bila!«

»Če jaz rečem, da nisi,« je vzplamtel Markec, »potem nisi. In naj reče ves svet, da si! Jaz nočem, da bi ti bila ciganica. Zato bom tudi gledal, da kako zaslužim za tisto kokoš. saj veš?«

»O, saj zdaj me pa ni več strah. Radi kokoši mi je samo takrat hudo, kadar grmi.«

»Samo — kadar grmi?« se je zgrozil. »Drugače pa ne?«

»Ne! Kaj bi bil pa ti napravil na mojem mestu? Ali bi ne šel po kokoš, ako bi si njene juhe pozelela tvoja na smrt bolna mati?«

»Šel bi . . . toda ne tako na skrivaj, kakor si šla ti. Pokleknil bi pred Smrekarja in ga kleče prosil za kokoš.«

»In če bi se Smrekar ne dal preprostiti? Ljudje so trdi.«

»Potem pa res ne vem, kaj bi napravil. Nemara bi še drugod poizkusil. Gotovo bi se našla kje kaka dobra duša, da bi mi pomagala. Kokoš vendar ni slon!«

Globoko je vzdihnil: Pred dušne oči mu je stopila mati s svojim visokim, belim čelom in prijaznim milim pogledom. Kje je? Ali se bosta še kdaj videla na tem lepem, toda tako žalostnem svetu? Kako se ji godi? Bodo popustile bolečine, ki so jo pognale tako skrivnostno v samotno noč?

»Kaj ti je, Markec, da si tako otožen?« Velika skrb je zvenela iz njenega vprašanja.

»Na svojo mater sem mislil. Bog mi odpusti greh —?« sedaj vem —

»Kaj veš«

»Da bi tudi jaz za njo ukradel kokoš — in še kurnik po vrhu.«

Ko se je Markec prebudil, mu je najpreje obvisel pogled na dolgi špranjli, ki se je kakor čisto zlato svetila v sprednji steni. Previdno se je skobacal z ležišča in po prstih odšel k durim. Ko jih je odrinil, so planili v kočo svetli, topli prameni jutranjega solnca. Prijazno so pobožali blede Matildino obličje in jo prebudili.

Kje sem?« je vzkliknila. Hotela je sesti, pa je takoj omahnila vznemelen na ležišče.

»Ali res ne veš, kje si? se je zasmejal Markec.

Prijel je za košaro in jo nesel na pograd.

Bobi se je vspel s prednjimi tačicami čez rob in prijazno pomolil jeziček iz podolgovatega gobčka.

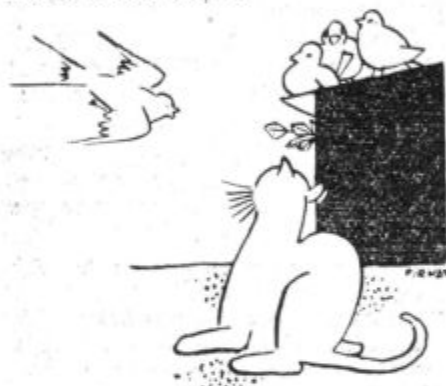
»O, saj res . . . po tega le kužka sva šla. Bobi, stisni se k meni, da me boš ogrel!«

(Dalje prihodnjič)

Oskar Hudales:

Tinkina Muca

Ko se e Tinka tisti dan prebudila, so se prvi solnčni žarkji že lesketali na oknih njene spalnice. Rahla slana se je belila po travnikih in poljih, skozi priprto okno je vel hladen zgodnjepomladanski zrak. Jutro je bilo čisto kakor umito steklo, le v senci pod hribom je visila noč nežno temno - vijoličasto meglico. Z gore se je oglasil jutranji zvon. Zamolklo in svečano so brneli njegovi udarci preko doline.

»Sedem zvoni«, je pomislila Tinka. »vstati bo treba, da ne zamudim šole.«

Skočila je iz postelje in se umila. Zunanaj so čebljali vrabci. Prekopicavali so se okrog strehe, tekali po strešnem žlebu in čivkali na zapuščenih vrtnih gredah.

Tinka je pokukala skozi okno. Spodaj na belih vrtnih stezah je z visoko dvignjenim repom stopicala njena muca. Včasih je obstala, pomežiknila v solnce in poželjivo poškillila na vrabce. Toda vrabci so poznali pobožne želje Tinkine muce in nobenemu ni padlo v glavo, da bi jih ji izpolnil. Kadar jim je muca prišla preblizu, so švigili na streho, kukali iz žleba in se posmehovali muc, ki je dostojanstveno nadaljevala svojo pot, kakor bi ji vsi vrabci sveta bili deveta briga.

»Oh, ta muca! Bila je Tinkina največja skrb. Vse preveč se je brigala za ptičke. In Tinka je ni mogla odvaditi te grde navade. Zmerjala jo je, kadar je zalezovala drobne pernate pevce, da celo nabila jo je takrat, ko je ubila vit-

ko lastavico. Res je, da so jo lastavice dražile. Muca je namerč sedela na plotu in ko so jo lastavice ugledale so zagnale velik vrišč. Hitro kakor blisk so švigale mimo nje in jo s konci perutnic krcale po nosu. Muca se še ganila ni, kakor bi jo vse to početje na moč zabavalo. A namah je iztegnila tačko, ostri kremplji so se zasadili v drobno lastavičje telo in nesrečna razposajenka je mrtva in brez glasu padla na tla. Muca je skočila s plotu in zmagozlasno odnesla mrtvo ptico. Kdor zna, pa zna, o vseeno: ali se je res treba na tak način maščevati za nedolžno šalo? Zato je Tinka muco nabila. Dva dni je še pogledala ni.

A saj veste kake so muce. Vse enake. Sladke in priliznjene. Tudi Tinkina je bila taka. Lepega dne je prišla, mlo je zajavkala in z repkom pobožala Tinko po bosih nogah. Tinka je bila dobra deklica. V hipu je pozabila mucin greh. Celo smiliła se ji je porednica. Dvignila jo je v naročje, jo napojila s sladkim mlekom in ji navezala lep, živordeč trak okrog vratu — — —

Dolg, zategnjen žvižg je Tinko prebudil iz premišljevanja. Ozrla se je v visok oreh, ki je stal ob hišnem oglu in

na paličici pred izletalnico je čepel škorec. Veselo je poživžgaval v hladno jutro. Škorce je imela Tinka neizrečeno rada, še bolj ko muco. Zato je preteklo jesen tako dolgo prosila starejšega bra-

ta, naj jim na orehu postavi valilnico, dokler ni ugodil njenemu moledovanju. Vso zimno je želela, da bi se ti šegavi pevcji naselili vanjo. Gilej, reš je dočakala veseli dogodek. Veselo je poskočila in zdajala v kuhinjo. Ze na hodniku je zakričala na vse grlo:

»Mama, škoreci so že tu! V naši, v moji valilnici so se naselili!«

Odslej Tinka ni imela več časa za muco. Preveč je bila zaposlena z opazovanjem škorcev. Ves prosti čas je postajala na vrtu in gledala ptiča, kako sta nosila v valilnico različno šaro in se neumorno trudita, da si čim prijetnejše uredita svoj domek. Včasih je samček sedel pred izletalnico, se oddalnil in zažvižgal, da je doneo daleč na okrog. Z drugih valilnic v sosesčini so se mu oglašali tovariši in ves pomladanski dan je odmeval razposajenih ptičjih glasov.

Muca je med tem hodila svoja pota. Bogve kje se je potepala.

Nekega dne jo je Tinka ugledala visoko na orehu in srce ji je zastalo od jeze in strahu. Muca je čepela na debeli veji tik valilnice. Nepremično je ždela in čakala, kdaj se bo kateri škorec pokazal na izletalnici. Tinka je slišala, kako sta ptiča razburjena cvrkutala v valilnici.

»Muca! Ti grdoba, spravi se!« je kriknila deklica, a muca se ni zmenila za njeno jezico.

Tudi vseh naslednjih opominov ni slišala. Vso svojo krvoločno pozornost je obrnila na izletalnico. Tinko je zgrabil bes. Splezala je po deblu, odlomila suho vejo, jo zagnala v mazo in omahnila. Zvišča je padla na tla in začutila v nogi strašno bolečino. Na njen krik je mačka v loku skočila z drevesa. Prihitela je tudi mati in odnesla ponesrečenko v hišo. Tinka si je izpahnila nogo.

Prišel je zdravnik in ji naravnal bolni ud. Tinka je morala ostati v postelji. Zunaj so sijali topli pomladanski dnevi, na drevju ej plezalo nežno zelenje, mimo okna je begal škorec. Nosil je hrano ženki, ki je v valilnici grela drobna jajčka.

Ko se je nekega popoldneva Tinka prebudila iz rahlega dremanja, je tik ob licu začutila nekaj mehkega toplega. Bila je njena muca. Dvignila se je, ukrižala hrbet in se tako nežno, kakor je znala samo ona, pritisnila h Tinkinemu

obrazu in tiho zamijavkala.

Tinka je iztegnila roko, pobožala žival po mehki, gladki dlaki in veselo vzkliknila:

»Tj moja hudoobna, lepa, sladka muca!«

Kaj naj bi tudi rekla drugega?

PETRAKOV PETER:

Gnezdo

*Mlad sem uhajal v gozdove
med bukve, smreke in hoje,
gnezda poznal, kjer mladijo
vrane, srake in šoje...*

*Rad sem poslušal ob deblu
gole ptice otročiče,
gledal, kako je požrešne
mati krmila mladiče.*

*In ko so tedni minili,
otrokom so zrasle peroti, —
vodila sta očka in mati
jih z veje po zračni poti.*

*Zleteli so križem po svetu,
ko da se nimajo radi...
Potem sem na novo mladitkv
počakal do druge pomladi...*

*Nekoč smo se z našega doma
razšli vsak za svojo zvezdo. —
Kako si mi danes pozabljeno,
ti moje rodno gnezdo!*

Posetnica I.

Tila N. Gostin
Afrika

Kaj je v hiši, kjer stanuje ta gospa?

Posetnica II.

Irena Ba'

Kaj je ta gospodična po poklicu?

Stric Matic razpisuje nov natečaj:

Otroci, potujmo na zvezdo

Pomlad je zdaj, vsa priroda v zelenju, bele ceste po ravnini, a ponoči svetle zvezde na jasnem nebu. Kakor oblaki, ki gnani od pomladnega vetra potujejo bogve kam, tako bi želeli mi pohiteti nekam daleč, v lepi, pisani, prerojeni svet. Ali pa, ko se zvečer zastrmimo v migotajoče zvezde na nebu, se drami v nas hrepenenje in neizmerna radovednost: kako bi bilo, ko bi nam bilo dano pohiteti nekoč tja gori v višave in se naseliti na mesecu ali na zvezdi, ki bi se nam videla najlepša, najbolj pripravna?

DAJMO SVOJI DOMIŠLJIJI SVOBODNO POT!

Stric Matic, ki srčno rad ustreza čitateljem »Mladega Jutra«, je premislil tako, da bo prav, če Jutrovčki spravijo svoja razmišljanja o potovanju na zvezde na beli papir. Zato razpisuje nov natečaj pod naslovom, ki smo ga postavili na vrh pričujočega članka.

POTUJMO K SONCU, NA MESEC ALI NA KAKŠNO PRIJAZNO ZVEZDO!

To se ve, da mladi pisatelji med Jutrovčki ne boste prvi napisali takšnih romanov po svobodni domišljiji. Že od nekdaj se sloveči pisatelji in zvezdoslovci ukvarjajo z razmišljanji, kako bi bilo, če bi ... Da, če bi komu res uspelo, povzpeti se vsaj na najbližjo zvezdo, ali celo poleteti z raketnim letalom daleč, daleč v neskončni vseмир. Stari Grki so imeli pravljico o Dedalu in Ikaru, ki sta si sestavila velikanske perutnice in se dvignila proti soncu, pa sta omahnila, ker se jima je raztopil vosek, s katerim sta bila zlepila peroti. Sloveči francoski pisatelj Jules Verne — (izgovori: Žil Vern, ne pa morda: Vernetov Julček) — je napisal vrsto čudovitih povesti, med njimi tudi take o potovanju na zvezde. Razni evropski narodi imajo šaljive pripovedke o lažnjivem Kljukcu, ki se je z balonom dvignil v bližino sonca, da je ob njegovi toploti lahko že janca pekel. Tudi »Jutro« je že prinašalo v tistem kotičku med malimi oglasi ljubko pripoved s slikami, kako sta oče in sinko potovala na luno. Mnogo knjig in pravljič je že ustvarila domišljija, še najbolj zanimivo pa je, da se mnogi izumitelji že nekaj let resnično prizadevajo, kako bi ustvarili raketno letalo. Poizkusov je bilo že mnogo, toda doslej se še niso preveč srečno obnesli. Ali, kar se ni zgodilo do danes, se bo morda izpolnilo jutri. Naj le povemo: marsikaj, o čemer je pred 70 leti sanjal Jules Verne, je danes že izpolnjeno.

Stric Matic ne želi, da bi se bistre glave Jutrovčkov posebno mučno ukvarjale z izumi, kako bi se dalo poleteti med zvezde. Vsakomur je dana svobodna pot, treba je to samo kratko opisati in poslati uredništvu »Mladega Jutra«.

Kaj pa, tudi tokrat stric Matic ne bo imel umazanih rok in je že pripravil na g r a d e, da jih podari tistim, ki bodo potovanje na zvezde najimennitneje opisali: kratko, jedrnato in duhovito.

DESET KRASNIH KNJIG BO RAZDELIL STRIC MATNC.

Pri vseh dosedanjih natečajih se je nabralo silno dosti pisanj, a to pot jih bo gotovo največ. O, to bo potem že prihodnjo nedeljo vselega in zabavnega branja! Tedaj, Jutrovčki, pero v roke in bodite srčno lepo pozdravljeni. Srečno pot na zvezde vam želi

STRIC MATIC

D. S.

Škorček

Na svojih močnih krih so prijadrali iz toplih krajev, kjer so prezimili, prijazni znanici spomladi — škorci, prijazni znanilci spomladi — škorci, in napornega poleta, že so šli vesele na delo. Lepo so si uredili gnezdeca, svoje domove.

Hišice so bile torej v redu in postelje v njih dobro postlane. Tudi družina škorca Škorčeviča si je ustvarila svoj domek. Visoko v košati n. p. odeti v bujno zelen plašč, sta se utaborila škorčeviča. Zenska je prav pridno sedela na jajčkih. Valja je. Možek pa ji je z vso vnemo prinašal hrane, zakaj ženka ni smela z jajčec, da se ne bi ta ohladila. Vzgled lepega družinskega življenja sta nudila Škorčeviča. Nikdar ni bilo med njima nikakšnega propira, ki je v človeških rodbinah na dnevnem redu. Ves razigran je sedel na paličici, pritrjeni pred okenčkom hišice in je ubiral prekrasne pesmice. Škorčeviča sta bila srečna...

Lipa s to zadovoljno družinico je stala na koncu trga, po katerem se je podjilo dan za dnem krdele trških paglavcev. Najbolj korajžen in podjiten med njimi je bil Martinekovi Tonček. Ta fant si je venomer izmišljeval nove vragolije, ki so jih potem družno uresničevali.

Tonček je vsak dan opazoval družino Škorčeviča. Vedel je, da valj samica jajčeca, iz katerih bodo pogledali po dveh tednih mladiči — goliči. No in potem še malo, pa bodo godni. Ali bo to veselje, ko bo enega zagrabil. Tonček je bil nestrpen. Ni minil dan, da ne bi oprezal pod lipo, kdaj se bo mladi rod speljal.

Nič dolgo ni čakal. Nekega toplega popoldneva je ves vesel javil svojim tovarišem, da bodo imeli velik lov. In res! Vsa družina se je zgrnila pod lipo.

Tonček in njegov poveljniški namestnik Janko, sta splezala na drevo. Oprezno, kakor mački, sta se plazila kdomu Škorčevičeve družine, ki je bila pravkar pri popoldanski južini. Stara dva sta krmila mladiče, ki so še vsi negodni nerodno čepeli na vejici in široko odpirali kljune. Tonček in Janko sta že stegovala roke, da bi ugrabila plen. Škorec in Škorčevička sta

preplašena vreščala in obletavala glavi mladih paglavcev. Mladiči, opozorjeni na nevarnost, so se seveda pomujali, da bi se rešili. Dva sta skočila v lišico, dva sta pa sifrotala na drugo vejico. Bil pa je še peti, ki se je tako zmedel, da ni vedel ne kod ne kam. Poskusil se je izmuzniti pod Tončkovo roko. Pri tem pa je bil tako neroden, da se je zaletel v deblo in je telebnil na tla, kjer ga je z vikom in krikom sprejela Tončkova družina. Najbližji je skočil in ga zagrabil, da ne bi ušel. Ali njegova bojazen je bila odveč; škorček je bil že mrtev.

Do poznega večera sta Škorčeviča obupno klicala svojega mlajšca. Ali njuni kriki so bili zaman.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Medvešček Tatjana, učenka IV. razreda v Zemunu, Thurnher Tonček, učenec III. razreda v Višnji gori, Lendovšek Milena, učenka I. razreda gimnazije v Ljubljani, Dimnik Edica, učenka III. razreda na Mladiki v Ljubljani, Kopac—Ponikvar Stanko, dijak II. razreda II. državne realne gimnazije v Ljubljani.

★

Breda Rodetova, učenka IV. razreda v Celju: Ljuba Bredica! Pred par dnevi mi je pripovedovala neka gospa iz Celja o Tebi. Posebno Te je pohvalila, češ, da si bila pri zobnem zdravniku izredno junaška in potrpežljiva. A povedala mi je tudi, kako strašno se bojiš mojega požrešnega koša... Kar zgrozil sem se! Saj koša sploh nimam!! Če ne verjameš, si pridi mojo sobo pogledat. V kotu stoji peč, zraven peči velik naslanjač in v njem sedi stari stric Matic! A tudi peči se ni treba bati, da bi pohrustala katero izmed Tvojih pisemc. Saj zdaj ne kurim več, a peč je samo pozimi požrešna. Veselim se že Tvojega pisemca, ki si ga obljubila in srčno rad Te bom sprejel v krog svojih Jutrovčkov, posebno še zato, ker si tak junak pri »zoboderu«! Srčno Te pozdravlja Tvoj stric Matic.

Stric Matic deli nagrade

Imena tistih, ki so pravilno rešili razpisano velikonočno nalogo, smo objavili. Spisi zamudnikov in takih, ki so poslali napačne rešitve, so romali v koš.

Za nagrado so bili izžrebani:

**Ivanšek Fran, dijak v Ptuj, Miklošičeva ul. 5-II.,
Brili Mila, učenka III. razr. mešč. šole v Rajhenburgu,
Volk Ivan, dijak III. c razr. real. gimnazije v Celju,
Lubej Darinka, Uroš in Bojan, dijaki v Ljubljani, Lužiškosrbska ul. 64,**

Pilih Dušan, uč. IV. razr. v Dobu pri Domžalah

Vsak nagrajenec je dobil lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz „Mladinske knjižnice Jutra“.

V današnji številki razpisujemo nov natečaj. Udeležite se ga vsi! Opozorite nanj tudi prijatelje in znance! Razpisali smo deset lepih knjižnih nagrad!

UREDNIŠTVO „MLADEGA JUTRA“

Dragi Jutrovčki!

Velikonočno nalogo so pravilno rešili še tile Jutrovčki:

Horvatiček Drago, učenec III. razre. da meščanske šole na Rakeku, Novak Slavko, učenec osnovne šole v Karlovcu, Kloar Ljerka, učenka I.b razreda gimnazije v Ljubljani, Šribar Saša, uč. IV.a razreda osnovne šole šolskih sester v Celju, Rajh Jelena, dijakinja I.c razreda realne gimnazije v Mariboru, Žužek Branko, dijak IV. razreda meščanske šole v Ljubljani — Moste, Žužek Bogomil, učenec II. razreda v Ljubljani, Rape Živko, učenec III. razreda v Šenčurju pri Kranju, Pirih Dušan, učenec IV.a razreda v Celju, Erbežnik Milutin, Laznica 7 p. Limbuš, Hribar Silvenka, učenka IV.b razreda v Ljubljani, Tonček in Breda Thurnher, učenca osnovne šole v Višnji gori, Žun Živan, učenec IV.a razreda gimnazije v Ljubljani, Ivanc Silva, učenka II. razreda pri Uršulinkah v Ljubljani, Ivanc Josipina, uč. IV. raz. pri Uršul., Petkovšek Drago, učenec III.b razreda I. realne

gimnazije v Ljubljani, Sandé Franc, učenec I.b razreda gimnazije v Celju, Bizjak Zora, dijakinja I. razreda državne realne gimnazije v Mariboru, Kralj Marina, učenka IV. razreda v Zenici, Kovačič Rozi, učenka IV.b razreda v Šmarju pri Jelšah, Suša Jadviga, učenka II.a razreda ženske mestne realne gimnazije v Ljubljani, Mlinarič Milan, dijak II.b razreda gimnazije v Središču ob Dravi, Talaniji Lea, učenka III.b razreda v Gornji Radgoni, Petek Ljubomir in Savo, dijaka v Mariboru, Meršol Božo, učenec IV. razreda v Novem mestu, Meršol Babuška, učenka I. razreda v Novem mestu, Medvešek Tatjana, učenka IV. razreda v Zemunu, Štrukelj Anka, učenka II. razreda mestne ženske realne gimnazije v Ljubljani, Leskovšek Štefka, učenka II.b razreda meščanske šole v Slov. Konjicah, Stožir Krista, učenka II. razreda meščanske šole v Celju, Šlajpah Franc, učenec II. razreda realne gimnazije v Ljubljani, Jereb Stana, učenka V. razreda v Ljubljani, Kambič Borut, učenec II. razreda

v Ljubljani, Bratuž Vladimir in Stanišlav, dijaka osnovne šole rudnik Bako-
vič, p. Fojnica v Bosni, Glonar Ivan,
dijak v Celju, Černoš Rajko, dijak III.b
razreda gimnazije v Novem mestu, An-
zelm Vida, učenka III. razreda v Žireh,
Krašovic Desa, učenka III. razreda v
Cerknici, Krašovic Jutka, učenka I.
razreda v Cerknici, Rode Rozalija, uč.
Mlačvo, p. Grosuplje, Skubic Mitja,
učenec III. razreda Hrušica, Rogelj
Marjan, dijak III.b razreda gimnazije
v Ljubljani.

D. S.

Nikoli več!

V Ločki gori so odmevali strel. Lovci so se spravili na zajce in nad srnjak, ki se je je precej zaredilo. Neprestano so padali strel. Moralo je biti torej že precej lovskega plena.

Lovec Martin, mlad mož tridesetih let, je hotel tudi poskusiti ta popoldan svojo srečo. Marsikaterega dolgouhca in pa srnjaka je že spravil na oni svet, ali to leto ni imel še nobenega na vesti. Zato je bil ves »na iglah« in se je na tihem priduševal, da bo plačal za eno mašo, če mu bo prišla žival pred puškino cev.

Pok, pok, pok, se je razlegalo po gozdu.

»Šment, vse mi bodo postreljali!«, je zlovoljno godrnjal Martin in nape-
njal svoje bistre oči. Toda od nikoder nič. Jeza in črna zavist sta legali v Martinovo srce.

Ali baš takrat, ko je to svojo ne-
voljo najbolj podkrepljeval z raznimi
pristnimi besedami, se je zagnal mimo
njega lep srnjak. Martin je nemudoma
pomeril in izprožil. Živalica se je zru-

šila na zemljo, pa se je že v nasled-
njem hipu dvignila na sprednje noge.
Očito je bilo, da je bila ustreljena v
zadnji del telesa. Poskušala je sicer
vzdigniti se popolnoma, ali ves trud
je bil zaman.

Martin je priskočil; bil je vesel svo-
jega plena. Ali, ko je opazil, da ima
srnjak obstreljen le zadnji del, je ta-
koj uvidel, da smrtni boj ne bo še ta-
ko hitro končan. Zato se je odločil
skrajšati trpljenje živalici, ki je še ve-
nomer obupno napenjala vse svoje si-
le, da bi pobegnila pred — smrtjo.

Martin je pobrskal po žepih. Našel
je le cepilni nož, ki je bil na koncu
odsekan in ni imel prave konice. Vse-
eno ga je poskusil zasaditi srnjaku
med rogova, ker je vedel, da tako ži-
val najpreje usmrti. Toda zaman. Nož
ni hotel predreti čela. Martinu je znoj
lil curkoma po obrazu. Pred seboj je
imel živalico, ki je strašno trpela v
smrtnem boju.

V tem pa je prihitel najbližji lovec,
ki je čul strel. Takoj je uvidel položaj.
Potegnil je izza pasu lovski nož, da
bi ga zasadil med rogova. Pa je bilo
to že odveč. Prav takrat je namreč sr-
njak zadnjikrat vztrepetal.

Martin je šel z roko preko čela in
si je obrisal znojne kaplje. Ko pa je
stopal proti domu, in mu je dogodek
stopil znova pred oči, je sklenil, da ne
bo nikdar več streljal na srnjaka.

Rebus

